

A bőrünk vására

Farkas Árpádnak, szülővárosomba

*Magamról neked én többé már semmit.
Kit ijesztene akár hogy meghalok?
Ennyi a költő? Hajóduda hangján,
de sorsáról, mint a létről, úgy nyafog?
Kivülem, bőrömben kétmillióan
bújnak, költők mind — azokról írhatok.*

*A jobb világot ők is kitalálják.
Ezt egyenruhaként éppen viselik:
testükben üre, fejükön hamúja,
és bőrükön ég, akár az iperit.
E jó nyelv nekik is életet adó,
habár a jó szó már rajtuk sem segít.*

*Ott a párzás tán örökké szerelmes
— túlélni két félnek egyben így lehet —;
nem jelképeznek, nem csak szóként tartják
szoros szájukban a földet, kenyeret —
nemcsak szeretik: ismerik a folyót,
hát költőknél többek: ők már emberek.*

*Pontosabban fájnak, mint mit képzelek,
mássá lesznek s tűnnek, míg még láthatók —
kék feltjaikon a motozó ujjak
mint óceánokon a csempészhajók —
bőrükön a fagy kis tornyokat állít —
na, ott, na azokban lakni volna jobb.*

*Borzongó szerelmet, meleg havakat,
őket nézném én onnan: jobb magamat —
de elburjándzik tekintetem rajtuk,
túlérzékenyeken, akár a daganat —
mint kinek vesztenivalója sincs,
és életéből csupán fél-nép maradt.*

1985. április 23.